

ის

დამემ მოვერცხლილ ძაფების გროვა
გადააქსოვა სარკის მწვანე ბროლს,
სარკეს ანათროთოლს დაუახლოვა
და დაათოვა სურათებს. საწოლს.

მე დამავიწყდა ძველი წვალემა
და ვალალება გრძნობათ დამხობის,
და მახსოვს მხოლოდ ცისფერთვალემა
იდუმალემა შორეულ ტრფობის.

მომიახლოვდი, ვით მთვარის შუქი,
მითხარ, მაჩუქე ოცნებათ კრება.
უჩინრად ჩნდება ვნებათ ქარბუქი...
ეს მართლა ხდება თუ მესიზმრება?═